

L'hora de la veritat



Andreu
Mas-
Colell

UPF i Barcelona GSE

El vent no ens bufa a favor. Tot indica que els propers dos anys seran difícils per a l'economia i, de retruc, la societat catalanes.

En primer lloc, haurem d'assimilar l'impacte d'una crisi que, si bé ens ha vingut inicialment de fora, incideix sobre sectors que ja eren fràgils i que de totes maneres ja seguien camins dubtosos. En síntesi, podríem dir que, si aquest trasbals queda acotat dins del sector de la construcció i, en menor mesura, en els que hi estan relacionats (com l'habitatge i les hipoteques), la crisi serà seriosa, però no dramàtica. Però, si s'estén més, tot serà força més complicat.

En condicions com aquestes, estar embolcallat per una política econòmica ajustada a les necessitats és molt convenient. Malauradament, el factor polític tampoc ens acompanya. Podem confiar en una política macroeconòmica assenyada per part del Govern central, però no podem esperar una sensibilitat política procliu a escarrassar-se per temes percebuts com a específicament catalans. Per exemple (disculpeu per insistir en una dèria meva): no em refiaria pas de cap gran progrés en el tema del Prat en aquests propers dos anys.

És clar que el Govern de la Generalitat exercirà influència en les direccions

que corresponen, però em sembla que la seva força política, en aquest període, no serà suficient per a destacar-ne la diferència.

I, en canvi, aquests propers dos anys, potser —a tot estirar— tres o quatre, marcaran decisivament de quina forma l'economia i la societat catalana fan la transició, inevitable, des d'una economia típicament industrial, en la qual ja no som si ens comparem amb el nostre passat, però en la qual encara som si ens comparem amb altres contrades europees, cap al que hagi de venir després.

El que hagi de venir després dependrà de com acabem posicionats en dos

el de la productivitat. Ens orientarem, o no, cap a una economia amb un sector significatiu de productivitat molt alta (potser això és encara més important que disposar d'una elevada productivitat mitjana)? Crec que a hores d'ara no podem fer afirmacions segures. Res està predeterminat. Tenim actius i passius que ens poden portar en unes direccions o en unes altres.

Per a les nacions, els temps difícils són els que posen a prova el metall del qual estan fetes (ho va dir algú que preferí no esmentar per no contaminar la frase amb associacions irrelevantes). De les crisis, les nacions en surten afeblides o enfortides. Que l'opció que triomfi sigui la segona depèn, en part, de la seva capacitat de navegar contra el vent i aquesta, de la qualitat dels protagonistes, personals i institucionals,

de la seva vida econòmica i social. Cal comptar els governs entre aquests protagonistes, però, en una societat viva i amb un caràcter fort, la que m'agradaria pensar que és la meua, són un element més i no són absolutament imprescindibles. La qual cosa és important si, com molt bé pot ser el nostre cas, és improbable que els impulsos decisius puguin venir dels àmbits governamentals.

La conclusió és inevitable: una

condició necessària perquè la nació s'enforteixi és un nivell alt d'empenta i de determinació de la seva gent i de la seva societat organitzada. La consigna és clara: allà on aquesta ja estigui organitzada, que es mogui, i allà on no ho estigui, que s'organitzi. Afegeixo que la condició necessària no és suficient. Si el moviment només pretén bloquejar el moviment del veí, no anirem enlloc. Però aquest és un tema per a un altre dia.



El ministre d'Economia, Pedro Solbes, i Antoni Castells, conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya.

grans eixos. Un és el de la globalització. La nostra economia es mou i es mourà en espais diversos, però, quin serà el principal? l'espai europeu o l'espai peninsular? (una tercera alternativa és inversemblant). L'altre eix és

"Per a les nacions, els temps difícils són els que posen a prova el metall del qual estan fetes"